

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 94.501 van 4 april 2001
in de zaak A. 102.152/XIV-2794.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. JESPERS,
kantoor houdende te 2100 ANTWERPEN,
Sint Rochusstraat 59

tegen :

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX van Poolse nationaliteit, op 23 maart 2001 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel van de Minister van Binnenlandse Zaken van 21 februari 2001 om het grondgebied van het Rijk te verlaten, haar betekend op 14 maart 2001;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 27 maart 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 maart 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. DAHMANI die, loco Advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. Verzoekster verblijft sedert 1992 in België. Op 15 oktober 1994 huwt ze met een Belgisch onderdaan. Naar aanleiding van dit huwelijk wordt verzoekster op 21 april 1995 ingeschreven in het bevolkingsregister en in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.2. Bij vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen van 8 oktober 1999 wordt het huwelijk nietig verklaard om reden dat het een schijnhuwelijk betreft.

1.3. Bij arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 7 februari 2001 wordt het beroep tegen voornoemd vonnis als ongegrond afgewezen.

1.4. Op 21 februari 2001 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken het bestreden bevel dat als volgt luidt :

"Art.7.3 van de wet van 15 december 1980 : Heeft door haar gedrag de openbare orde geschaad. Trad in het huwelijk met een Belgische onderdaan met als enige bedoeling haar verblijfstoestand te regulariseren. Dit huwelijk werd bij arrest van het hof van beroep te Antwerpen dd. 7 februari 2001 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk."

1.5. Op 23 maart 2001 dient verzoekster een aanvraag tot machtiging van verblijf in overeenkomstig artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende dat, wat de tweede voorwaarde betreft, verzoekster een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt :

"(...) Niet naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, met name schending van artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukke-

lijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van artikel 149 van de Grondwet. Schending van het principe van kracht van gewijsde van vonnissen of arresten.

Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing en dat de gegeven motivering afdoend dient te zijn.

Als motief wordt opgegeven dat het huwelijk bij arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 7 februari 2001 vernietigd werd als zijnde een schijnhuwelijk.

Verzoekster is nog steeds wettelijk gehuwd; zij staat nog steeds als dusdanig ingeschreven in de registers van de huwelijken bij de burgerlijke stand te Antwerpen. Een huwelijk wordt maar vernietigd door inschrijving van de nietigheid in het register der huwelijken. Dit is tot op heden niet gebeurd. Het Arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen is hiertoe de grondslag, doch zolang dit arrest geen kracht van gewijsde heeft kan het niet aangewend worden om de nietigheid van het huwelijk in te schrijven in het register der huwelijksakten.

Tegen het arrest staat nog steeds Cassatieberoep open. De termijn van drie maanden om dit beroep in te stellen is beginnen lopen op 22.2.2001 en loopt tot 21.5.2001.

Een Arrest dat een huwelijk nietig verklaard is een onvoldoende basis voor een bevel om het grondgebied te verlaten en is zolang het geen kracht van gewijsde heeft een onvoldoende basis om toepassing te maken van artikel 7.3 van de wet van 15 december 1980. Wanneer het arrest na eventuele cassatie zou verbroken worden staat de schending van de openbare orde, quod non, niet vast.

Het aangegeven motief is bijgevolg niet afdoende op dit ogenblik. Het kan bovendien niet aangewend worden als grondslag voor toepassing van artikel 7.3. vreemdelingenwet.";

2.1.2. Overwegende dat de instelling van het huwelijk in België de openbare orde raakt; dat de bestreden beslissing overweegt dat verzoekster door haar gedrag de openbare orde heeft geschaad, omdat zij huwde met een Belgisch onderdaan met als enige bedoeling haar verblijf te regulariseren; dat verzoekster er verkeerdelijk van uitgaat dat voorziening in cassatie, in geval

van vernietiging van een huwelijk als zijnde een schijnhuwelijk, een schorsende werking heeft; dat voorziening in cassatie overeenkomstig artikel 1118 van het Gerechtelijk Wetboek slechts schorsende werking heeft in de gevallen die de wet bepaalt; dat artikel 1274 van voornoemd wetboek bepaalt dat voorziening in cassatie tegen een arrest waarbij de echtscheiding wordt uitgesproken de tenuitvoerlegging schorst; dat het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen echter geen echtscheiding uitspreekt, maar betrekking heeft op een geveinsd huwelijk; dat verzoekster bovendien verkeerdelijk voorhoudt dat ze nog steeds wettelijk gehuwd is zolang de vernietiging niet is ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand; dat de nietigverklaring van een huwelijk om reden van een schijnhuwelijk de openbare orde raakt, zodat de nietigheid door iedere belanghebbende kan worden ingeroepen; dat derhalve, op het eerste gezicht uiteraard, de Minister van Binnenlandse Zaken zich op het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen kan steunen om het bevel om het grondgebied te verlaten te nemen; dat het eerste middel niet ernstig is;

2.2.1. Overwegende dat verzoekster een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

"(...) : Schending van het begrip openbare orde. Schending van artikel 7.3 vreemdelingenwet. Schending van artikel 8 van het E.V.R.M. Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende motivering van bestuurshandelingen.

Het is onjuist om het begrip openbare orde toe te passen op de situatie van het beweerde schijnhuwelijk.

De bestreden beslissing creëert een automatisme tussen het beweerde bestaan van een schijnhuwelijk en de openbare orde.

Bij het aanwenden van het begrip openbare orde, ook in het kader van artikel 7.3 vreemdelingenwet dient een proportionaliteitsafweging te geschieden. (zie O. De Schutter, La proportionnalité de l'éloignement

d'etrangers pour motifs d'ordre public, Revue du droit des Etrangers, 1997, nr. 93, p. 177 e.v.; in dit artikel geschiedt de afweging in het kader van veroordeelde vreemdelingen; in casu gaat het om een civielrechterlijke kwestie, waarbij het begrip openbare orde naar de mening van concludant een nog veel striktere proportionaliteitsafweging vereist).

Deze proportionaliteitsafweging tussen enerzijds het maatschappelijk belang en anderzijds het belang van verzoekster is totaal afwezig in de bestreden beslissing.

Dit is in casu van belang daar verzoekster al effectief acht jaar in België verblijft, perfect nederlands spreekt, er reeds jaren werkt, er een uitgebreide vriendenkring ontwikkeld heeft...

Artikel 7 van de vreemdelingenwet creëert geen verplichting, dus geen automatisme, maar stelt dat de Minister een bevel "kan" geven, dat deze mogelijkheid bestaat, wat inhoudt dat er een afweging van alle factoren die de openbare orde betreffen dient te geschieden. Dit is in casu niet gebeurd.

Verzoeker betwist eveneens dat in de gegeven context er sprake zou zijn van het schaden van de openbare orde. Zij is naar haar standpunt ter goeder trouw met de heer Van der Wildt gehuwd en niet om aan verblijfsdocumenten te geraken.

Zij meent dat de bestreden beslissing eveneens een schending uitmaakt van artikel 8 van het E.V.R.M. Haar privéleven behelst haar tewerkstelling en haar relaties met vrienden en kennissen in België opgebouwd gedurende negen jaar. De bestreden beslissing maakt hier abrupt een einde aan en houdt in geen enkele mate rekening met die aspecten van het privéleven van verzoekster.";

2.2.2. Overwegende dat, zo het proportionaliteitsbeginsel inhoudt dat het bestreden bevel in een redelijke verhouding moet staan met verzoeksters belang, het de Raad van State niet toekomt zich in de plaats te stellen van de overheid; dat artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens een inmenging in het privé-leven toelaat, indien dit noodzakelijk is om de openbare orde te beschermen; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door haar gedrag de openbare orde heeft geschaad, omdat zij huwde met een Belgisch onderdaan met als enige bedoeling haar verblijf te regulariseren; dat bovendien de nietigverklaring van haar huwelijk gevolgen heeft ex tunc, zodat verzoekster

geacht wordt nooit te zijn gehuwd; dat het tweede middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede van de door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vier april tweeduizendeen, door :

de HH. A. BEIRLAEN, Kamervoorzitter,
K. VANHOUTTE, Griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.